

Đại Hội

Về Đây Anh - 2018

MX Nguyễn Đức Hùng

Hình như trong tôi vẫn còn bênh bồng cơn say của những ngày qua, của những khoảnh khắc ngăn ngủ đến độ vừa gặp lại bạn bè thì đã chia tay, vừa họp mặt thì đã vội tàn. Hình ảnh những màu áo sóng biển của một thời quá khứ vẫn còn chập chờn vây bủa trong tôi... Tiếng phi cơ chạm bánh trên phi đạo làm rung chuyển lòng tàu kéo tôi về thực tại.

Nhớ lại thắm thoát đã hơn hai năm tôi chưa một lần viết lại về những người bạn áo rằn kể từ sau buổi chia tay Phan Đông vào buổi sáng hôm nào.

Tôi có thói quen lúc nào cũng viết lại sau những lần đi vì viết đã là một thói quen cần thiết không thể thiếu đối với tôi. Nó là những thước phim quay chậm cho những cảm xúc, kỷ niệm và hình ảnh bạn bè của một phần đời. Thế nhưng trôi dần theo tháng năm, mỗi lần cầm bút lên tôi lại cảm thấy khó khăn để viết, vì mỗi lần về gặp nhau thì lại có thêm những mất mát, những hụt hẫng, những xa rời. Có những câu nói đùa ngày nào dường như chỉ để dành cho từng người bạn vẫn còn được lập lại đầu đây nhưng người thì đã về một chốn nào đó xa xôi, để mắt tôi nhìn quanh quẩn và lòng nghe nặng chút bùi ngùi.

Bên tai tôi vẫn còn nghe đầu đây tiếng chửi thề của anh Mười QC 202:

-ĐM. Thăng Hùng nó chọc tao đó. Tụi bay đừng có tin!

Vậy mà anh cũng bỏ chúng tôi mà đi hơn ba năm rồi. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nghe văng vẳng bên tai tiếng chửi thề đuổi theo của anh Mai Lệ Huyền trước khi tôi rời ĐH-Iowa cùng với Phan Đông. Giờ thì Phan Đông đã bỏ đi xa, và anh MLH thì không thể đi dự Đại Hội nữa. Có thể vì thế mà bỗng đứng buổi sáng trước khi rời San Jose để về lại Oregon tôi đã thèm nghe quay quắt lại tiếng chửi thề của các anh vô cùng.

Tiếng anh Mai Văn Tấn rồn rảng vọng xuống từ tầng hai của khách sạn trên tôi vì thấy tôi được các bà chị áo rằn ưu ái ôm choàng trước khi chia tay. Tôi đùa và nói với anh rằng:

-Nếu muốn được như tôi, anh hãy nhảy xuống đi thì anh sẽ được ôm ngay.

Anh cười vì biết tôi đá đểu với anh. Tôi thắm tiếc và nghĩ sao lúc đó anh không buông một tiếng chửi thề kỷ niệm để tôi được mang theo về Oregon như lúc chia tay cùng các áo rằn ở Iowa dạo nào.

Rời Portland về San Jose lần này hình như nổi mong chờ háo hức trong tôi không còn sôi nổi như những lần trước. Thôi thì “lá rụng về cội” như lời anh Cang nói với tôi:

_Tao được anh em chọn làm THT ở San

Thủy Quân Lục Chiến

Jose vào năm 2010 thì năm nay San Jose cũng là nơi tao được thấy câu “Về đi anh” chứ không phải là “Về đây anh”.

Thôi thì cứ xem như nhân dịp này tôi cũng đến để giã biệt người anh đã cùng nhau làm việc bấy lâu nay.

Phi trường San Francisco sau khi lấy hành lý đã thừa người mà anh Nhân vẫn bóng chim tăm cá! Thế rồi anh cho biết là đang rất bận rộn với các anh em nên chưa đến đón kịp. Tôi đành gọi Uber cho xong, nhưng vì cuối tuần giờ này kẹt xe nên cũng phải chờ. May mà có anh chị Lộc Quân Y (Michigan) báo tin sẽ ra đón. Dân Quân Y mà đi cứu thì coi như dữ ít, lành nhiều. Quả đúng như tôi dự đoán, anh chị Lộc với những chiếc bánh croissant và ly nước mía đã làm tôi tỉnh hẳn cả người sau thời gian vất vưởng chờ đợi ở quầy lấy hành lý của phi trường. Cám ơn anh chị Lộc đã đem đến tin vui trong giờ tuyệt vọng. Đối với tôi, anh chị là một trong những “cặp đôi hoàn hảo” của gia đình áo rằn mà tôi đã may mắn được gặp.

Vì trùng ngày, giờ nên tôi đã bỏ lỡ dịp đến chung vui cùng các anh chị em MXRC vì như mọi lần, trước ngày TĐH anh em PTMX thường tổ chức họp mặt. Sau này tôi được biết MXRC đã thành công tuyệt vời như họ đã chứng minh vào ĐH 2010 của tám năm về trước. Xin cáo lỗi cùng các bạn MXRC và Gà Con Nửa Ký (như MX Giang Văn Nhân cho biết cũng như theo lời bài viết của MX Tài Carol).

Vẫn là căn nhà cũ của tám năm về trước đã đón mừng các PTMX. Anh chị Trường (Lôi Hỏa) niềm nở giang rộng vòng tay chờ đón chúng tôi, nhưng lần này anh Cáo, anh Đông, anh Thịnh, và anh Lộc đã ra đi không về. Anh Cao Xuân Huy sẽ không bao giờ còn ghé thăm, và Ó Biển Trần Như Hùng thì đang ở tận cuối chân trời nào. PTMX Phúc Yên và Châu Oregon thì sức khỏe không cho phép! Và còn nhiều

nữa những khuôn mặt ngày cũ vắng bóng không biết ở đâu bây giờ!

Vẫn những cái ôm, cái bắt tay thật chặt từ những ông anh, những người bạn, mà tôi cảm thấy hình như không còn

“mạnh” như lần gặp trước để biết rằng chúng ta thật sự còn đâu có bao ngày...

Chia tay cùng các PTMX, tôi cùng anh Tang trở về căn phòng nhỏ khách sạn mà tôi “bị mượn” vì Phạm Phù Tang mượn cho gia đình một tên áo rằn đã hủy bỏ vì đã có nơi tạm trú. Thôi thì mình ghé vai cùng anh Phù Thủy này cho vui. Không ngờ căn phòng này được quá nhiều anh em áo rằn có máu “Lệnh Hồ Xung” chiếu cố như Hội trưởng Houston Phán mập, (Lệnh) Hồ Dự, Truyền, Luân (Louisiana), Hà, Lộc (Michigan), Hai Vancouver (Canada), Hà VT, Bắc Thần Ứng (Nam CA) Gắt Kinh Ngư (người vừa nhận Bắc CA làm quê hương vài tháng nay). Căn phòng này bắt đầu từ đêm Thứ Sáu trước đêm TĐH và ĐH của “Về đây anh 2018” không có lúc nào nào vắng tiếng cười đùa và trên tay các tên áo rằn trong phòng không lúc nào thiếu chai hoặc lon bia!

Rồi ngay cả đêm cuối ĐH, trước hành lang của khách sạn; tôi cùng anh Phán Houston đã bị security của khách sạn ưu ái cảnh cáo rằng “nếu quý vị tiếp tục ồn ào như thế chúng tôi sẽ gọi cảnh sát” làm tôi nhớ lại cũng đêm cuối cùng của ĐH ở Oregon năm nào: Tôi, Ó Biển Trần Như Hùng, Long TCDT, Bác Ái Thủy Kích, Trần Hải Thọ VT đã phải di chuyển từ

nơi này qua nơi khác vì quá ồn ào. Cuối cùng nhân viên khách sạn cũng chào thua cho các tên áo rằn và phải tìm một chỗ cho chúng tôi gầy sòng! Những kỷ niệm như thế chính là lý do năm nào tôi cũng phải tìm về tham dự. ĐH-TQLC tự nó đã đẩy sức thu hút những anh em áo rằn tìm về từ những phương trời xa xôi, những tiểu bang mù xa thăm thẳm để rồi ngày vui qua mau mà anh em vẫn còn cố níu kéo với nhau cho đến phút cuối chia tay, và tôi khóc như Phan Đông đã từng khóc trong lần chia tay ở ĐH Iowa.

Buổi sáng trước khi đến nơi gặp gỡ của TĐH, nơi phòng ăn sáng của khách sạn tôi đã hạnh phúc gặp lại các ông anh bà chị như anh chị Tư Đông Kinh, anh chị Hiếu Sói Biển, anh chị Giang Văn Nhân, anh chị phó nhóm Truyền Khôi, anh chị VT Hồ Dự vv... Cám ơn trời đất đã cho anh em tôi sức khoẻ để về gặp nhau. Rồi những câu chuyện thăm nhau cứ thế mà vang động cả phòng ăn

Nơi tổ chức TĐH là một nhà hàng không rộng lắm cho nên phải chia đôi lúc vào nhập tiệc (theo tôi biết, thì BTC cũng đã làm hết khả năng rồi nên đành chịu).

Lần này anh Lâm Tài Thạnh nói chuyện duyên dáng hơn tám năm về trước, trước khi trao micro cho anh Phạm Cang. Anh THT Phạm Cang đã trình bày diễn tiến làm việc của BCH trước khi đến phần bầu cử cho tân THT. Rất tiếc là trong phần trình bày, cái projector

đã không chịu hợp tác với anh nên tôi cũng gặp trở ngại khi phải trình bày về phần tu chỉnh cuốn quân sử TQLC của chúng ta sau đó.

Đã lâu lắm rồi anh em chúng tôi lại có dịp phải chọn người đại diện thay mặt cho anh em Mũ Xanh tại hải ngoại. Sự lựa chọn lần này thật khó vì hai vị đàn anh đều tài sức vẹn toàn. Niên trưởng Lê Quang Liễn thì khiêm nhường, còn NT Lâm Tài Thạnh thì tự tin và thẳng thắn. Cuối cùng NT Lê Quang Liễn đã thắng với số phiếu 2/3. Tuy nhiên thực sự tôi rất vui và cũng nhiều anh em đồng ý. Cá nhân tôi cầu cho anh Thạnh thua. Thay vì... tháng bảy trời không mưa, tôi cứ lạy trời mưa... (thì) anh không thua, tôi cứ lạy anh thua. Tôi tuy rất cảm kích trước nhiệt tình của anh đối bình chúng, nhưng khi thấy anh đẩy chị ngồi trên xe lăn sau lần stroke, tôi mong anh sẽ thua để anh có thời gian ở bên chị nhiều hơn. Tôi không quá ích kỷ nên mong cho anh thua và lời cầu nguyện của tôi và nhiều bạn áo rằn có ý nghĩ giống tôi đã được đáp ứng.

Cũng trong lần này tôi có dịp trình bày trước anh em về cuốn quân sử của chúng ta trong tương lai nếu có phải tu chỉnh thì sẽ như thế nào, nhưng không may cho tôi, thời gian thì quá hạn hẹp và cái projector lại có vấn đề nên việc không như ý mà tôi muốn trình bày. Thôi thì cứ chờ quyết định của tân THT và tân BCH vậy.

Tôi trở về lại khách sạn cố tìm giấc ngủ nhưng không thể được vì các vị khách áo rằn không hện mà lại lòi thùng beer bỏ dở tối hôm qua trong phòng của tôi ra uống và cứ tiếp tục như thế cho mãi đến giờ anh em kéo nhau ra chỗ hện của buổi tiệc TĐH.

Lần này ĐH “ Về Đây Anh 2018” trong đêm TĐH lần đầu tiên tôi gặp Thần Ứng Dzuy Lynh của “Người lính không bao giờ chết” cũng như “Giữa quê người tôi hát tên anh”. Anh ở ngoài trẻ hơn tôi hình dung. Tôi không

Thủy Quân Lục Chiến

khen anh đẹp trai, (vì tên áo rằn nào mà chả đẹp trai) tôi cảm ơn anh về những bài hát đã cho tôi có nhã hứng làm những karaoke nghêu ngao hát khi nghĩ về màu áo rằn của một thời để nhớ. Cũng xin cảm ơn VT Nguyễn Dự với “Người lính già” anh đã hát tặng một số người và trong đó có tôi trong đêm TĐH. Xin lỗi đã không kịp trao anh cái DVD mà tôi làm có bài hát của anh trước lúc chia tay như đã hứa.

Tiền Đại Hội lần này tôi thật may mắn vì “được” ngồi cùng bàn với nguyên THT Phạm Cang và nguyên THP Mai Văn Tấn (hình như tôi chưa có lần nào được hân hạnh ngồi chung bàn cùng hai vị khi hai anh là THT và THP). Nhờ đùa như thế mà anh Tấn cảm thấy “guilty” nên đã mua beer cho cả bàn đêm hôm ấy. Anh Cang thì có lẽ buồn vì không còn được diu dặt anh em, nên không thèm để ý đến lời trêu chọc của tôi.

Chính đêm này, cũng như bao ĐH TQLC của anh em chúng tôi, là đêm vui thật sự. Tôi như tan loãng trong màu áo rằn. Rượu uống mềm cả môi, những khuôn mặt mới, cũ lần lượt hiện về (Về đây anh) anh Đông, anh Huy, anh Cảo, anh Lộc ... rồi cứ thế tôi lang thang từng bàn của các bạn để nâng ly ..Tiếng tôi bắt đầu lè nhè “...Hãy cố nâng ly mà uống...lâu dần thẳng nào cũng say... Hãy cố nâng niu đời sống...lâu rồi đời người cũng qua...”.

Buổi sáng của ngày ĐH “Về đây anh 2018” sau đêm say của TĐH không hiểu sao tôi được may mắn thế. Tôi, Kinh Ngư Gắt, Thần Ưng Hai Canada, Hà Michigan cùng PT Phù Thủy, và PT Châu Nỏ Thần được Khoẻ Hắc Long mời đi ăn sáng. Trước khi đi, anh Khoẻ ghé nhà anh cho các phu nhân của anh Gắt, anh Hai ở lại cùng chị Nghiêm để đi rong phố San Jose, còn đám MX thì đi ăn sang với nhau. Sau khi đi lang quanh cũng đến nhà anh. Ngôi nhà đẹp nằm trên ngọn đồi. Phía sau vườn nhà nhìn xuống là có thể thấy trọn Thung Lũng “Cỏ

Vàng” (xin lỗi nhé vì tôi nào thấy hoa vàng). Từ dạo ĐH Oregon mãi đến nay tôi mới gặp lại chị Nghiêm. Tôi đùa và bảo rằng:

-Không ngờ anh chị giàu thế, tôi định bỏ Oregon về miền nắng ấm nhưng nhà ở đây mắc quá nên tôi định xuống anh chị mượn khoảng sáu trăm ngàn để down payment.

Kinh Ngư Gắt lại lên tiếng chen vào nói:

-Thôi Hùng ba trăm thôi, chừa phần tôi ba trăm nha.

Chị Nghiêm chỉ biết cười cho sự đùa nghịch của đám bạn áo rằn. Tuy vậy khi về lại Oregon tôi vẫn tiếc hùi hụi giá mà mình đừng đùa biết đâu chị Nghiêm sẽ cho mình vay đấy chứ? Nhưng mà nếu mà chị vui vẻ cho vay mà tiền lời hơn cả nhà bank thì sao? Thôi chả dám đùa thế!

Tôi và các bạn MX theo Hắc Long Khoẻ đến quán cafe ăn sáng thì gặp toán MX 4/71 rời bàn nhường cho bọn tôi. Khoảng vài phút sau thì Ó Biển Nhàn lò dò đến cùng với các anh em MX khác như HT Phán Houston, VT Hiếu, Thần Ưng Bắc, Đúc Nỏ Thần vv. Thế là những câu chuyện giữa các MX lại bắt đầu rộn rã cả một góc quán. Tôi tự hỏi sao các bạn tôi chuyện nhiều thế (chứ không phải nhiều chuyện nhé), nói mãi không hết. Mà cũng chẳng trách các bạn tôi, xa nhau cả một khoảng thời gian dài nay gặp lại nhau thì có khối gì chuyện để nói. Chuyện ngày xưa, chuyện bây giờ, chuyện tù đày và chuyện bên nhà thì nói sao cho hết và nói mấy cho vừa phải không các bạn tôi?

Cũng nơi chốn cũ này của ngày ĐH 2010 khi xe vợ chồng tôi sau khi vượt qua cổng gác của Hùm Xám Trần Văn Thuận, đã được Ó Biển Trần Như Hùng thương yêu hướng dẫn cho vào đậu một nơi thật gần chỗ ĐH. Thấm thoát đã tám năm rồi còn gì? Một đời người có được bao nhiêu cái tám năm, khi chúng ta đã đang mờ dần theo ngày tháng? Tháng ngày chúng ta gặp nhau cứ mãi thưa dần và lần hẹn

cùng nhau cho mùa ĐH tới đôi khi sẽ mãi là lời hẹn không tròn.

Lần này tôi về dự hội một mình và có lẽ vì thế mà không có ai đưa đón? Vẫn còn đâu đây ánh mắt như trách nhẹ nhàng em từ Đỗ Sơn khi ông hỏi :

-Kỳ này cậu về một mình à, còn cô ấy đâu?
Rồi đến bà xã của anh Tư Đông Kinh hỏi:
- Thủy không về hả em?

Rất nhiều anh chị em áo rằn đã hỏi thăm và từ đó tôi đã hiểu ra, vì sao sau lần dự hội đầu tiên của ĐH 2010 cũng tại nơi đây năm nào bà xã tôi cũng bị quyến rũ bởi những chân tình của các anh chị em màu áo rằn, nhưng lần này vì có các cháu ngoại ở xa về chơi và vì đã yêu cháu hơn chồng nên “Nàng” đòi ở nhà!

Vật nặng vàng cuối ngày của ĐH TQLC-VN 2018 lung linh hòa lẫn với màu áo sồng biển, hợp cùng những màu áo các binh chủng bạn, tạo nên một sắc màu đậm nét. Trên những khuôn mặt già dặn phong sương hiện lên một thời tuổi trẻ oai hùng đã khuất. Tiếng chào, tiếng gọi những âm thanh vang động mơ hồ như tiếng quân reo đầu đây.

Đêm vui của ngày cuối rồi cũng đến sau một năm dài hò hẹn đợi chờ với nhau. Cuộc vui hội ngộ chưa bắt đầu tôi đã nghĩ đến lúc phải chia tay. Chưa tiễn nhau về, đã thấy mong.

Tiếng Đại bàng Đỗ Sơn vang lên cho bài nói chuyện trong đêm nay không làm tôi “cảm động” như bài nói chuyện của ông vào TĐH của tám năm về trước. Thay vào sự cảm động là sự “cảm thương”. Nhìn dáng ông từng bước, từng bước xuống bục gỗ thật cô đơn. Ông là một trong những cánh chim đại bàng còn lại của màu áo rằn trong bầu trời. Bầu trời mà bây giờ đã có nhiều cánh chim đã trở thành loài kên kên chuyên ăn xác đồng đội. Nó thật đáng KINH (tởm) (như bài viết của tân THT MX Lê Quang Liễn). Nếu được nói cùng anh tôi sẽ nói:

- Anh ạ, những con kên kên đó không xứng

đáng để có trong ý nghĩ của anh em chúng ta. Dù là nghĩ đến để mà kính tởm!

Và trong đêm ĐH tôi lại gặp thêm vài khuôn mặt mới để mến như Hùng Xe Lửa Hắc Long và bà xã mà tôi chỉ biết trên face book. Rồi anh chị Vũ Uối của xứ Kangaroo. Tôi cũng rất vui gặp lại vợ chồng Trâu Điền Điển Thu, trông anh chị vẫn vậy không có gì thay đổi. Từ dạo ghé thăm nhà vợ chồng anh đã hơn ba năm rồi, mà tưởng chừng như mới đây. Cựu THT Nguyễn Bác Ái lôi tôi lại bàn của các anh em thuộc toán Nha Kỹ Thuật mà tôi đã quen khi họ ghé Oregon. Lại từng ly rượu trôi theo niềm vui hội ngộ, những khuôn mặt bạn bè thân yêu kẻ mất, người còn như trôi cuộn về trong men rượu cay.

Tôi lại hòa tan trong anh em tôi. Tôi muốn thật say thật vui đêm nay vì biết đâu trong lần hẹn tới chính tôi hoặc một trong những người bạn của tôi lại lỡ hẹn như câu thơ:

“Hôm nay lỡ hẹn một giờ

Ngày mai muốn gặp phải chờ trăm năm...
(Bùi Giáng)

Tại căn phòng của tôi, đêm cuối, cũng những khuôn mặt, như HT Phán Houston, VT Hồ Dự, Hiếu, Thần Ứng Truyền, Bắc, Võ Hà, Hai Canada, Kinh Ngư Gắt, Lộc Quân Y, PT Phù Thủy, Châu vv. dù ngày mai có anh phải ra phi trường sớm vẫn cứ quây quần bên nhau nói cười bên tiệc rượu, không muốn rời.

Ngoài trời đêm đã xuống thật sâu, vài người đã trở về phòng chỉ còn anh Hồ Dự, anh Phán, Võ Hà, anh Tang và tôi.

Câu chuyện của cuối mùa ĐH bằng những tiếng cười bất tận khi anh Hồ Dự cho anh em biết anh HT Phán bị VC bắt ở Đà Nẵng vì không biết bơi nhưng sau đó anh Phán đính chính với anh em là:

-Tao biết bơi mà.

Anh Hồ Dự lại cho biết khả năng anh Phán là đã từng bơi qua sông Thị Nghè và sau này được bổ túc thêm ở hồ tắm Ngọc Thủy! Thế là anh em lại được dịp cười gập cả người. Anh Phán đứng lên nói:

- Đừng tin thằng Dự, nó chơi tao. Thôi tao đi ngủ đây.

Cũng vừa lúc đó tôi nhìn đồng hồ chỉ 2:38 am và nói:

- Ngày mai tôi cũng phải ra phi trường sớm!

Anh Phán ơi! Không riêng gì anh, rất đông Mãnh Hồ, Hùm Xám, Trâu Điền đã đều bắt lực trước đại dương của tháng Ba oan nghiệt, và biết bao nhiêu Kinh Ngư đã phải phơi thây trên cát khi biển cả chính là quê hương của mình!

Hôm nay đây chúng ta rất may mắn còn có ngày “Về đây anh” để chia xẻ với nhau chút thời gian cuối đời thế nên gặp nhau hãy cố giữ chút tình của màu áo nhè tuy biết rằng nó rồi cũng phai nhạt dần theo thời gian. Nhưng, “người lính chỉ mờ đi mà không chết bao giờ”.

MX Nguyễn Đức Hùng

Oregon 7-2018

Về Thạch Hãn

Sáng mưa bay bên dòng Thạch Hãn
khách ngồi nghe gió cắt trên da
bè bạn rụng dần theo ngày qua
còn dăm đứa xót thời xanh tóc
chiều Cổ Thành quán mưa lóc cóc
phố lên đèn trong tiếng ai rên
người chết xanh mồ chẳng tuổi tên
vất vương kêu đau từ muôn kiếp
đêm gió gào bến bờ vấy máu
đầu về ngang hú gọi ngoài xa
Thạch Hãn lủ gằm trong mưa sa
ớp lớp xương xưa dựng mồ dầy
khuya rét run một trời Quảng Trị
hồn qua đôi Á Tử trắng phau
chết vô danh nên cứ nghẹn ngào
ai tiếc, ai thương trên hào lũy
Thạch Hãn xói mòn chân Quảng Trị
dấu đạn thù bong tróc thành xưa
khách lạc loài đi giữa đêm mưa
lần theo cái đau quanh tường cổ
đất chết còn chờ ai phổ độ
trong mơ nghe tiếng vó câu về
khách qua đường mưa rớt lê thê
vết chân ướt dẫm bầy mộ chí
vùi trong đất – ai nằm yên nghĩ ?
có giạt mình – Quảng Trị rớt mưa
có nghe chẳng – bước quân hành xưa
đang dừng lại bên cầu Thạch Hãn
(Quảng Trị tháng 11-2011)

nguyễn thanh khiết